

HỒI 798

Bạch Mã Chi Minh

Trong năm ngày liền, thủy sư thuyền liên tục chở quân Trung thổ đến tiền tuyến ở phía tây Vũ Công thành, bờ bắc sông Vị Thủy, đến vị trí mà Lý Thế Tích bố trí cung, nỏ, máy bắn tên và súng bắn đá. Đại cục đã định, Hiệt Lợi hiện giờ cô quân tác chiến, không có cách nào xoay chuyển nổi tình hình chiến sự được.

Từ Tử Lăng trở lại tiền tuyến, đúng lúc Khấu Trọng cùng với các đại tướng Lý Thế Tích, Ma Thường, Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên, Bốc Thiên Chí, Uất Trì Kinh Đức, Trương Tôn Vô Ky đang thương nghị việc quân trong chủ trướng. Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng đến liền rời khỏi cuộc họp, cả hai cùng giục ngựa ra khỏi doanh trại chạy lên đỉnh một ngọn núi nhỏ. Hai gã vừa quan sát doanh trại địch vừa hàn huyên với nhau.

Vô Danh chậm chậm bay lượn tít trên cao, giữa các ráng mây hồng của bầu trời lúc hoàng hôn.

Khấu Trọng nói: "Lão Bạt và tiểu Hầu vừa quay về Trường An, người có gặp họ không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Chiến thuyền qua lại nườm nượp trên sông Vị, biết họ đi trên thuyền nào mà nhận ra. Tình hình Hiệt Lợi ra sao rồi? Nghe nói hấn vẫn án binh bất động, người cần cẩn thận đề phòng hấn có kế hoạch khác!"

Khấu Trọng mỉm cười: "Hiệt Lợi đã mất đi cơ hội có được thế trận cân bằng rồi! Hiệt Lợi có ba thành lớn ở hậu phương, những thành này đều có đủ quân binh tăng viện cho tiền phương. Nhưng vừa rồi, Tiết Vạn Triệt cùng Phùng Lập Bản suất lĩnh mỗi người ba vạn tinh binh đóng ở bên ngoài thành Kỳ Sơn uy hiếp trực tiếp những thành đó. Nếu Hiệt Lợi dám điều binh tập kích ở hướng tây, ta bảo đảm hấn sẽ ôm đầu mà chạy!"

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi lại: "Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bản hả?"

Khấu Trọng cười: "Chiều này có tuyết không? Không có lời nói hoặc hành động nào hiệu quả bằng việc tin tưởng giao trọng trách cho bọn họ. Điều này chúng tỏ chúng ta không

quan tâm đến chuyện quá khứ, ngoài việc khiến những người quy phục yên lòng, đồng thời củng cố tinh thần đoàn kết cho toàn quân. Hiện tại cánh quân của Đột Lợi đã bình yên triệt thoái, nếu lão Tiết với lão Phùng ngu xuẩn đầu hàng Hiệt Lợi, các tướng sĩ dưới quyền có chịu nghe theo hai lão hay sao? Chưa nói đến việc Hiệt Lợi cơ bản không dám chấp nhận, sợ trúng phải khổ nhục kế của chúng ta. Bây giờ Hiệt Lợi trần cước đại loạn, sĩ khí xuống thấp, tiến thoái lưỡng nan, hẳn hiện tại chỉ muốn tìm cơ hội để xuống thang trong danh dự thôi!"

Rồi gã hỏi tiếp: "Thạch Chi Hiền có xuất hiện không?"

Từ Tử Lăng thở dài, đem toàn bộ sự tình kể lại: "Lão nhân gia chỉ có một nhược điểm duy nhất thôi, lần này may mắn cũng nhờ nhược điểm đó mà ngộ ra chánh đạo, hết khổ ải được yên vui, Thanh Tuyền cũng đã tha thứ cho lão nhân gia rồi!"

Nghe Từ Lăng kể mà nét mặt Khấu Trọng rạng rỡ hẳn ra. Gã nhìn lên trời cao, trong lòng lại hiện ra dáng ngọc của Thượng Tú Phương, giọng chậm rãi: "Còn nhớ năm đó tại Lạc Dương, chúng ta đột nhập hoàng cung, lên nghe Tú Phương hiến tặng Vương Thế Sung cùng với Thế Dân huynh một khúc nhạc. Trong khi mọi người ở đó đều điên đảo vì tài nghệ của nàng, ta chợt nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, dường như nàng đang sắp xếp hành lý, chuẩn bị cho một hành trình phiêu bạt giang hồ mới. Ôi, nàng vốn không thuộc về một nơi nào cả, cũng không thuộc về bất cứ ai! Nàng chỉ thuộc về vũ điệu và ca từ mà thôi, không ai có thể chia sẻ được những cảm thụ của nàng cả."

Từ Tử Lăng ngẩn ngơ: "Nàng không chịu lấy người sao?"

Khấu Trọng đáp: "Nói như vậy cũng đúng. Đêm đó tại Vũ Công biệt quán, vừa nghe tiếng động của chiến thuyền thủy sư lướt trên sông nước Vị Thủy, ta vừa hưởng thụ sự thanh bạch mà nàng toàn tâm toàn ý ôn nhu phụng hiến. Tiếp nhận tấm chân tình của tuyệt đại mỹ nhân dâng tặng, lòng ta vừa đau thương vừa hạnh phúc, cho dù đến chết cũng không thể nào quên. Sáng hôm sau lúc nàng thức dậy, ta làm như đang ngủ say, nhưng tiếng bước chân rón rén khi nàng xuống giường, tiếng sột soạt khi nàng vận y phục rồi trang điểm, thanh âm từng tiếng từng tiếng đập thẳng vào tai ta. Ôi! Mẹ ơi, lúc đó ta thực sự sợ mình không nhìn được, muốn khóc rống lên như đứa trẻ để van xin nàng đừng rời xa ta!"

Từ Tử Lăng cũng buồn cho Khấu Trọng, cảm giác nhung nhớ cứ mãi cồn cào trong lòng gã khi hình bóng Sư Phi Huyền chợt hiện lên - nàng đang làm gì ở nơi Từ Hàng Tĩnh Trai xa xôi đó? - gã an ủi Khấu Trọng mà tựa như an ủi bản thân mình: "Rồi cũng đến ngày nàng cảm thấy cô đơn mệt mỏi, lúc đó nàng sẽ quay về bên người thôi".

Khấu Trọng nghiêng đầu quan sát doanh trại địch, rồi chuyển đề tài: "Trí Trí có nhắn gì không?"

Từ Tử Lăng đáp: "Ta gặp Sở Sở và tiểu Lăng Trọng trước, rồi cùng Lỗ thúc đến Trường An. Hoàng thượng tự thân đến bến tàu nghênh tiếp Lỗ thúc. Trí Trí nhờ ta chuyển lời đến ngươi, nàng đang chuẩn bị chào đón đại anh hùng của nàng chiến thắng vinh quy trở về. Lôi Đại ca đang xây dựng một tiền trang rất quy mô tại một địa điểm lý tưởng ở Chu Tước đại nhai. Tiền trang khai trương trong vài ngày nữa, hoàng thượng sẽ đích thân chủ trì khai trương đại điển, tất cả đều chờ ngươi về tham dự."

Khấu Trọng vui mừng cười nói: "Lão ca rốt cuộc tìm ra lạc thú khác ngoài chuyện cờ bạc rồi! Theo ngươi thì Thanh Thanh tử có thật sự quan tâm đến huynh ấy không?"

Từ Tử Lăng đáp: "Không còn nghi ngờ gì nữa, ngươi có thể yên tâm được rồi! Nếu như ngươi thấy cảnh Lôi Đại ca thấy Thanh Thanh tử như chuột thấy mèo, bị quản thúc như con, cộng thêm vẻ mặt nhún nhún của huynh ấy, bảo đảm ngươi cười vỡ bụng luôn."

Khấu Trọng ôm bụng mà cười: "Khổ tận cam lai! Bọn ta cuối cùng cũng có được cuộc sống tốt đẹp! Lý Thế Dân đúng là huynh đệ tốt, y đã chấp thuận nguyện vọng mở trường dạy học của Hành Chi. So với Bạch lão phu tử thì Hành Chi còn xuất sắc gấp trăm lần, đó chính là sở trường của y mà, lại không lo đám quan lại quấy nhiễu, vì quân thành chính là Chí thúc, ha ha!"

Từ Tử Lăng cũng thấy ấm lòng: "Ta chán ghét chiến tranh lắm rồi, bây giờ bọn ta nên chủ động đi gặp Hiệt Lợi để đàm phán đi, kiếm một giải pháp để hấn không thể từ chối được. Nếu Hiệt Lợi vì không thể trở về Tái Bắc an toàn, hấn sẽ phá tan thành Tố Thành cho coi!"

Khấu Trọng cười to: "Ha ha, chọn ngày tốt không bằng làm liền hôm nay. Nếu ông trời ưu đãi cho bọn ta giải quyết xong mọi việc, thì ngày mai có thể trở về Trường An, không để cho Lôi lão ca trách bọn ta vắng mặt buổi thịnh điển."

Hai gã cùng hét lớn, vỗ ngựa lao về trại địch.

"Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cầu kiến Đại hấn!" Khấu Trọng từ xa đã quát vọng tới, trong trại địch lập tức xôn xao, vang lên tiếng ngựa lộc cộc, chúng tỏ chúng đã cho người báo tin với Hiệt Lợi.

Khấu Trọng cười nói: "Hiệt Lợi cho rằng dựa vào sự bố trí của doanh trại của hấn, chúng ta sẽ nghĩ lều chỉ huy của hấn dựa lưng vào núi. Hấn hoàn toàn không biết nhờ vào

nhân tuyển của liệt ung trên cao, bọn ta mới tìm ra vị trí ẩn thân của hần, đột ngột xuất hiện làm chúng hoàn toàn bất ngờ"

Từ Tử Lăng nhìn lên bầu trời đêm đang rực hồng dưới ánh đuốc bập bùng từ các doanh trại. Nhưng ở trên cao, nơi ánh lửa không thể chiếu đến, Vô Danh không ngừng bay lượn, diều võ dương uy.

Khấu Trọng thở dài: "Lúc này dường như ta có linh cảm thấy trước mọi điều, chẳng hạn tình cảnh Hiệt Lợi bị khuất phục, thậm chí hần phản ứng ra sao, nói câu gì. Mười phần thì cũng đúng đến tám chín phần. Ha ha, tên ác ôn này bề ngoài tỏ ra hung ác, thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, chứ thật trong lòng hết sức run sợ khi Lưu Vũ Châu bị bại. Thật ra hần rất sợ Lý Thế Dân thừa dịp quân hần kiệt lương mà truy kích đến cùng, hần càng sợ hơn nếu đích thân Khấu Trọng ta truy sát. Cho nên chỉ cần bọn ta cho hần một cơ hội hạ đài, hần sẽ lập tức xưng huynh gọi đệ, làm như thể anh hùng gặp anh hùng, đồng ý nhận điều kiện lui binh ngay thôi."

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Ta chỉ mong người đừng đoán sai, nếu không bọn ta phải dùng hết sức mới chạy thoát khỏi doanh trại của hần đó!"

Khấu Trọng thốt: "Tình huống đó sẽ không xảy ra, vì chúng ta đã khống chế toàn bộ cục diện hết rồi, Hiệt Lợi vì tương lai Kim Lang Đột Quyết tộc, vì tâm nguyện của binh lính mà phải chấp nhận thôi. Có đến hàng trăm lý do để hần phải đem quân quay về thảo nguyên, nếu hần không đồng ý thì không còn lựa chọn nào khác? Nếu dám tàn binh của hần có thể quay về Đại thảo nguyên, cũng không còn đủ sức tranh hùng với Đột Lợi nữa rồi! Ôi! Ta hy vọng có thể ép hần giao lão Triệu ra!"

Từ Tử Lăng nói: "Không nên ép người quá đáng. Hiệt Lợi sẽ không còn tin tưởng vào Triệu Đức Ngôn như trước nữa đâu. Bây giờ xem hần phản ứng ra sao đã?"

Khấu Trọng nheo nheo hai mắt, lấp lánh tinh quang, nói: "Đến rồi!"

Khoảng mười kỵ binh rầm rập từ doanh trại phóng ngựa ra, đi đầu chính là Khang Sao Lợi, cách hai gã chừng một trượng thì cả kỵ đội dừng lại.

Khang Sao Lợi ngồi trên chiến mã quát hỏi: "Đại hãn bảo ta ra hỏi hai vị, đêm tối lại đến doanh trại của ta để làm gì?"

Khấu Trọng thong thả đáp: "Bọn ta muốn gặp Đại hãn để tâm sự, tuyệt không có chút ác ý nào hết!"

Khang Sao Lợi thần sắc bớt căng thẳng, gạt đầu thốt: "Thiếu soái đúng là dũng khí hơn người, Khang Sao Lợi bội phục, thỉnh hai vị khởi giá.", nói xong hần liền quay đầu dẫn đường.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, vỗ ngựa đi theo, lời dự đoán của Khấu Trọng ít nhất đã linh nghiệm được một nửa, Hiệt Lợi đã có ý bắt tay giảng hoà rồi.

Trên khoảng đất trống bên ngoài Hãn trướng có một con dê đặt trên bếp lửa hồng, bốn gã dũng sĩ Đột Quyết cầm sợi dây sắt quay tròn. Mùi thơm của thịt nướng dậy lên từ phía, thịt nướng xong được chặt ra, rồi đem đến mời chủ khách hai bên thưởng thức.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng phân ra ngồi hai bên Hiệt Lợi trên tấm thảm da dê, còn Đốn Dục Cốc, Khang Sao Lợi cùng tám gã đại tù trưởng ngồi dưới đất xung quanh đồng lửa, tuyệt không thấy Triệu Đức Ngôn đâu. Mọi người uống sữa dê trong túi bằng da dê, họ chuyền tay nhau uống hết hai túi sữa dê. Chiến sĩ bố phòng khắp bốn bên ngoài trướng, bầu không khí trong trướng vừa hòa nhã vừa căng thẳng.

Hiệt Lợi tịnh không có vẻ hung ác như Khấu Trọng trước đây từng biết, lần này hần tỏ ra khách khí lịch sự phi thường.

Sau khi uống hết cốc sữa dê thứ hai, Hiệt Lợi cắt một miếng đùi dê to thơm phức mời Khấu Trọng, chuyển sang đề tài chính: "Bỏ qua lập trường đối địch với nhau, thì Thiếu soái là một trong số rất rất ít người ở Trung thổ có tư cách đối địch với ta ngoài sa trường. Ngoài ra còn có Tống Khuyết, nghe nói Tống Khuyết là loại người có mị lực hơn người, có khả năng làm cho từng thủ hạ cam tâm vì hần mà chết. Ta từng nghĩ là lời đồn cũng có khi hơi quá trớn, nhưng đến khi gặp Thiếu soái, mới xác thực chuyện đó là thật! Quả thật là Tống Khuyết lẫn Thiếu soái đều là dạng thống soái đầy mị lực. Ta nói không phải để lấy lòng, người phải hiểu điều này, hôm nay chúng ta ngồi kề vai cùng uống sữa dê với nhau, ta mới phát giác ra là bản thân mình khó lòng cự tuyệt yêu cầu giảng hòa của người, dù là trên phương diện quân sự, ta luôn tự tin là cuối cùng chiến thắng sẽ thuộc về ta."

Khấu Trọng trong lòng nổi lên cảm giác tự hào vì đã làm nên lịch sử. Quả như gã dự liệu Hiệt Lợi đúng là ngoài cứng trong mềm, đã bắt đầu ngã lòng. Tuy nhiên quá trình đàm phán sẽ không dễ dàng vì Hiệt Lợi trên phương diện này là con cáo già đầy kinh nghiệm.

Nhưng mà gã đang khống chế toàn bộ cục diện, dù cho còn phải ngã giá qua lại, mọi thứ đều đã được gã tính toán xong xuôi.

Khấu Trọng ánh mắt nhìn lên không trung. Bất chợt gã nhớ lại cái đêm mưa gió tầm tã ấy, trong căn nhà đơn sơ lạnh lẽo, dưới ánh đèn mờ, bóng hình Thượng Tú Phương cô đơn

nhìn qua song cửa, ngâm thơ nói: "Thiếu soái ơi! Lại một đội chiến thuyền vừa đi qua! Có quá nhiều người đi ra tiền tuyến, thật sự sẽ không xảy ra xung đột chứ?"

Khấu Trọng đặt tay lên vòng eo nhỏ xíu của nàng, nơi không có một tí mỡ thừa nào, chỉ thêm một chút thành béo, giảm một ít thành gầy, cúi đầu hôn lên gương mặt thơm ngát. Nàng đối với chiến sự một chút cũng không thông, nhưng làm cho gã sinh ra cảm giác phải chấm dứt chiến tranh, nên nói với nàng: "Càng thêm nhiều người đến tiền tuyến, xung đột càng có cơ hội giảm bớt đó. Bây giờ ta vì nàng mà cảm thấy việc đổ máu là hết sức thê lương, từ nay ta sẽ không gây ra chiến tranh nữa đâu."

Thân hình kiều diễm của Thượng Tú Phương như nhũn ra, càng ngày càng bám chặt vào hắn, đôi mắt sáng nhắm hờ, thở hổn hển nói: "Sáng mai khi người ta rời khỏi thì Thiếu soái nhớ nhắm mắt làm như ngủ ngon nha, bởi vì Tú Phương sợ không chịu được nỗi sầu ly biệt, hãy để cho cuộc chia tay dường như không có. Hiểu chưa? Chàng ngốc của người ta."

Thanh âm của Hiệt Lợi lúc này truyền đến tai hắn: "Thiếu soái lại nghĩ đến chuyện gì vậy?"

Khấu Trọng còn đang chìm trong kỷ ức, đến câu nói ngọt ngào của Thượng Tú Phương "chàng ngốc của người ta" làm nổi lên cơn bão lòng, nghe hỏi liền đáp: "Ta hiện đang nghĩ đến Đại thảo nguyên thiên hình vạn trạng ở vùng Quan ngoại, nào là rừng sâu thẳm thẳm, nào là thảo nguyên cỏ xanh ngút ngàn, trải rộng mênh mang đến tận chân trời. Con người nơi đây cũng là một phần của đại sa mạc, ngạo nghễ hiên ngang bất khuất, cỏ dại chen lẫn với cây cao, giống như các hồ bạc trên thảo nguyên, bên hồ lều trại san sát nhau, trâu dê đàn đàn, cùng trời cuối đất đều là cảnh hoang sơ. Nếu được cùng với các huynh đệ chí thân dong ruổi tung hoành trên mục trường bao la, dưới bầu trời đầy mây trắng, hay dưới ánh sao đêm, trên Đại thảo nguyên muôn đời vẫn mê người, thì còn hạnh phúc nào sánh bằng!"

Khấu Trọng dùng tiếng Đột Quyết để nói chuyện với Hiệt Lợi, nên tất cả những người trong trường đều hiểu rõ, đương nhiên họ không biết vì gã đang nhớ đến Thượng Tú Phương, nên thanh âm của hắn chứa chan tình cảm như vậy khiến các chiến sỹ Đột Quyết trong lòng bỗng nổi lên nỗi nhớ quê hương da diết. Ngay cả Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi cùng với các tù trưởng cũng phải gật gù hoà theo từng lời của gã. Tất cả đều mơ về một cuộc sống tự do phóng khoáng, sung túc an bình trên thảo nguyên nơi có nguồn nước dồi dào, đất đai phì nhiêu, cỏ cây xanh tốt.

Hiệt Lợi gật gù nói: "Không ngờ Thiếu soái đối với Đại thảo nguyên lại có cảm thụ thâm sâu như vậy!"

Sau cuộc hoan hảo đầu tiên, Thượng Tú Phương nằm trong lòng gã khóc nức nở, khiến gã phải ôm ấp vỗ về, Thượng Tú Phương dịu dàng cắn lỗ tai hắn thủ thủ: "Tú Phương khóc đây không phải là vì cuộc ly biệt ngày mai, mà là khóc theo cảm xúc từ giọt sương bên ngoài cửa sổ đó..."

Khấu Trọng lại quay về hiện thực, nhưng lòng rối như tơ vò, nhẹ nhàng cất tiếng: "Trong lòng ta thì Đại hãn chiếm một vị trí giống như Đại thảo nguyên vậy, Đại thảo nguyên là của Đại hãn, Trung thổ là của chúng ta, không có ai có thể thay đổi được. Chỉ có hòa bình ở khắp nơi thì chúng ta mới có thể tận tình hưởng thụ ân tứ của trời, chỉ cần Đại hãn gạt đầu, chúng ta ngay lập tức đồng ý, nhường cho Đại hãn toàn thể phản hồi. Kết bạn rõ ràng tốt hơn là kết thù, nếu không sẽ dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương mà thôi. Uy vọng của Đại hãn trên Đại thảo nguyên không ai không cảm phục, ở Trung thổ thì chúng ta cũng như vậy thôi."

Sau khi trầm ngâm suy nghĩ, Hiệt Lợi gạt đầu: "Thiếu soái phân tích dựa trên cơ sở bằng hữu với nhau, nếu Hiệt Lợi ta vẫn khẳng khái cự tuyệt, thì thật là không phải. Vậy thì lấy Đại thảo nguyên làm giới tuyến, từ nay về sau các người không được nhúng tay vào Đại thảo nguyên nữa."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đại hãn mình giám, giả như đổi lại người là Khấu Trọng ta, nếu thấy Đột Lợi, huynh đệ Cổ Nạp Đài cùng Khấu Tát Đăng Cương gặp nạn, ta lại chấp nhận với người không can thiệp tới Đại thảo nguyên, khi xảy ra chuyện lại không nhúng tay vào, ngay cả khi sự tồn vong của bọn họ bị đe dọa, ta mà ngồi yên không lý đến thì còn gì là tình nghĩa huynh đệ nữa!"

Hiệt Lợi hai mắt lập tức hung quang đại thịnh, trầm giọng nói: "Thiếu soái nếu nghĩ rằng ta phải phục tùng bất cứ yêu cầu nào, thế thì người đã quá sai lầm rồi đấy!"

Bầu không khí nhanh chóng căng thẳng như cung giương, cuộc đàm phán dường như sắp đến hồi nguy hiểm, không ai chịu giảm bớt khẩu khí, chỉ chờ một lời không thuận là lập tức bùng phát.

Từ Từ Lăng liền cảm thấy nhức đầu, hai người bọn họ vốn khác nhau như mặt trời mặt trăng, căn bản không dễ dàng thỏa hiệp.

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nếu việc đàm phán thất bại, thì chiến cuộc sẽ triển khai công kích toàn diện, phía bọn ta đương nhiên là không tốt rồi. Về phía Đại hãn nếu có thể trở về Tái Bắc, sẽ phải đối diện với địch nhân từ thảo nguyên lẫn Trung thổ, bậc trí giả không ai

làm vậy. Thôi thì như vậy, mỗi người nhường một bước, Khấu Trọng ta lập thệ từ nay về sau bất luận tình huống phát triển ra sao, ta và Tử Lăng tuyệt không nhúng tay vào các chuyện ở Quan nội lẫn Quan ngoại, từ nay thoái ẩn giang hồ. Kể từ bây giờ Đại hãn cũng không cần lo lắng bọn ta hai người gây loạn khắp nơi nữa, ta đã biểu thị lập trường, bây giờ chỉ chờ nghe một lời của Đại hãn!"

Hiệt Lợi nhìn về phía hãn, hai mắt lóe sáng, hỏi lại: "Lời này là thật chứ?"

Từ Tử Lăng lén thở ra một hơi, Hiệt Lợi cuối cùng đã tìm được cơ hội hạ đài. Nền biết trong mọi cuộc tranh đấu nội bộ hay bên ngoài, điều chính yếu ai là kẻ mạnh. Hiệt Lợi chuyển nam xâm đang ở vào tình trạng không thuận lợi, chẳng hạn như nguồn nước ở quá xa, chịu đựng đến lúc này cũng chỉ nhờ vào một chút oai khí. Mà Hiệt Lợi đã thua Khấu Trọng tại Bôn Lang Nguyên cũng như ở Vị Thủy quán. Nên hãn đối với Khấu Trọng còn lo hơn so với Đột Lợi hay Lý Thế Dân. Nếu trong điều kiện hòa đàm có mục bản thân Tử Lăng cùng Khấu Trọng rửa tay gác kiếm, thoái ẩn núi rừng, về lâu về dài đối với Hiệt Lợi chỉ có lợi vô cùng. Lúc trước ở Bôn Lang Nguyên, Hiệt Lợi phải chịu giải hòa với Đột Lợi, thì bây giờ lịch sử lại tái diễn, binh lực hiện nay của Hiệt Lợi nếu có thể chiến thắng trong trận chiến này, cũng vô phương phát huy chiến quả. Trong khi đó ở Đại thảo nguyên tùy thời có khả năng xuất hiện đột biến, chẳng hạn Đột Lợi thừa thế khuếch trương, còn bản thân Hiệt Lợi lại sa lầy vào cuộc khổ chiến dai dẳng ở tại Trung thổ.

Khấu Trọng quả quyết nói: "Khấu Trọng ta và Từ Tử Lăng bẻ tên lập thệ, nếu Đại hãn đồng ý hòa bình, thì sau khi trở về gia hương, hai ta sẽ lập tức thoái ẩn giang hồ, từ nay sẽ không tham dự bất cứ cuộc đấu tranh nào nữa, nếu không sẽ bị trời tru đất diệt. Bất quá xin Đại hãn hãy định rõ giới tuyến với Lương Sư Đô, từ nay về sau không tham dự vào cuộc chiến giữa bọn ta và hãn."

Hiệt Lợi và Khấu Trọng nhìn nhau thân thiện, rồi Hiệt Lợi bật lên cười lớn: "Tính toán theo đạo lý gì vậy? Các ngươi có thể quản chuyện của Đại thảo nguyên, còn chúng ta phải từ bỏ các huynh đệ Trung thổ sao?"

Khấu Trọng nói: "Cho phép ta nói thẳng, Đại Đường thống nhất Trung thổ cũng phải mất không ít thời gian, đó là chưa kể sau khi thống nhất, còn phải cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi để khôi phục nguyên khí, cải thiện dân sinh. Căn bản là không đủ sức cũng như không quan tâm đến chuyện Đại thảo nguyên xa xôi. Đại hãn lần này toàn quân trở về đầy đủ, đối với tộc nhân cũng có cái để ăn nói. Quan trọng hơn là tranh thủ được khoảng thời

gian hết sức quý báu, để xử lý các chuyện trước mắt. Còn nếu không, từ giờ về sau, tình huống phát triển ra sao, có lẽ Đại hãn lẫn ta đều không thể dự đoán được đâu!"

Hiệt Lợi quay mắt nhìn về đám người ngồi bên đám lửa, trầm giọng hỏi: "Các người đối với đề nghị của Thiệu soái, có ý kiến gì không?"

Một tù trưởng có tuổi trong nhóm thưa: "Đối với cả hai phe chúng ta mà nói, đánh là vô ích, hoà thì có lợi, Cái này là thuộc hạ dựa trên lợi ích mà phân tích, quyết định cuối cùng vẫn là thuộc về Đại hãn!"

Đôn Dục Cốc nói: "Thiệu soái đồng ý thoái ẩn sơn lâm, biểu lộ khát vọng hòa bình hết sức chân thành, xin Đại hãn minh xét!"

Hiệt Lợi ánh mắt đảo qua các tù trưởng, đạo: "Không còn có ý kiến nào khác chứ? Được!"

Hiệt Lợi giơ tay cho Khấu Trọng, nói dứt khoát: "Toàn bộ tuân theo thỏa thuận đó. Sáng mai ta và Đường chủ Lý Thế Dân gặp nhau tại bên Vĩ thủy, lấy máu bạch mã làm bằng, cùng ký kết hiệp ước hòa bình, trong vòng ba năm mỗi bên không được can thiệp vào chuyện của đối phương!"

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, Hiệt Lợi đích thị cao thủ trên bàn đàm phán, trong chớp mắt đã đưa ra đề xuất hiệp ước ba năm không được xâm phạm lẫn nhau, xét ra cũng hợp lý hợp tình, lại nương theo lời Khấu Trọng mà nói, làm cho hãn vô phương cự tuyệt. Liền ha ha cười lớn, đưa tay bắt chặt tay Hiệt Lợi.

Các tù trưởng lập tức đồng thanh cất tiếng hoan hô chấn động khắp doanh trại.

Tiếng hò reo vừa dứt, mọi việc đã xong Khấu Trọng đưa cái đùi dê lên miệng ngọam một miếng lớn: "Đại hãn quả nhiên lợi hại!"

Hiệt Lợi cười ha hả: "Không dám, Thiệu soái quá khen rồi!"

- o O o -